

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **B. Ž.**, zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného č. j. 361/2014-160-SPR/3 ze dne 3. června 2014, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 5 A 135/2014 - 59 ze dne 17. února 2016, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost. Městský soud, aniž by to v jakýchkoli souvislostech žalobkyně namítala, přihlédl ke skutečnosti, že záznam bodů do registru řidičů je trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. září 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, č. 3339/2016 Sb. NSS). Žalovaný měl v souladu s tím podle městského soudu za jednání stěžovatelky ze dne 28. dubna 2011 spočívající v držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla [§ 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 31. července 2011] pro účely vydání „Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění řidičů“ započítat s ohledem na změnu zákona spočívající ve snížení počtu „trestných“ bodů za uvedený přestupek pouze dva body, nikoli tři.

[2] Nejvyšší správní soud obdržel ve shora označené věci dne 22. března 2016 kasační stížnost žalovaného (nyní „stěžovatel“), spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tento návrh stěžovatel odůvodnil dvěma argumenty. Za prvé je podle stěžovatele zřejmé, že předmětná právní otázka je podstatná i v případě ostatních řidičů. Za druhé, v případě, že by nebyl kasační stížnosti přiznán

odkladný účinek, došlo by k přepočítání bodového hodnocení žalobkyně v registru řidičů. Žalobkyně by pak mohla žádat náhradu škody způsobené neoprávněným pozbytím řidičského oprávnění, čímž by mohla vzniknout újma stěžovateli. Žalobkyni oproti tomu nehrozí přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti újma, neboť tato skutečnost podle stěžovatele nebude mít vliv na její oprávnění řídit. Podle § 123d odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, bude žalobkyně oprávněna řídit motorová vozidla, pokud podle uvedeného ustanovení požádá o vrácení řidičského oprávnění. Vzhledem k řadě dalších obdobných případů stěžovateli známých z úřední činnosti bude navíc přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v souladu s veřejným zájmem.

[3] Žalobkyně se k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

[4] Nejvyšší správní soud návrh stěžovatele posoudil a odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

[5] Pravidelně je odkladný účinek spojován s tzv. řádnými opravnými prostředky, např. odvoláním, kde účinky rozhodnutí správního orgánu nastávají až v okamžiku rozhodnutí o opravném prostředku. Naproti tomu u opravných prostředků mimořádných, mezi něž spadá i kasační stížnost, je přiznání odkladného účinku předmětem úvahy rozhodujícího orgánu (srov. přiměřeně usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 581/06 ze dne 11. 10. 2006, <http://nalus.usoud.cz>: „Účelem [odložení vykonatelnosti rozhodnutí] je vytvoření časového prostoru pro posouzení ústavní stížnosti tak, aby před rozhodnutím soudu nedošlo k nevratným krokům, po nichž by se jeho rozhodování stalo jen akademickým cvičením a ochrana ústavně zaručených základních práv a svobod by byla toliko iluzorní“). Přiznáním odkladného účinku soud před rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zákonným postupem zrušeno. Proto musí být vyhrazeno pouze pro ojedinělé (mimořádné) případy.

[6] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. zjišťuje Nejvyšší správní soud při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti splnění zákonných předpokladů uvedených v citovaném ustanovení, tedy (1) výrazného nepoměru újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a zároveň (2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32, dostupné na www.nssoud.cz). Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná,

pokračování

nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. Např. v usnesení ze dne 28. srpna 2014, č. j. 7 As 173/2014 - 15 Nejvyšší správní soud uvedl: „Čistě jazykový výklad § 73 odst. 2 s. ř. s. by mohl vést k závěru, že při posuzování, zda odkladný účinek přiznat anebo nikoli, se poměřuje pouze vzájemný poměr újmy žadatele o jeho přiznání a újmou jiných osob. V tomto smyslu by tedy i celkem nepatrná újma žadatele mohla být důvodem pro přiznání odkladného účinku, pokud by byly újmy ostatních osob ještě mnohem ‚nepatrnější‘. Takový výklad by však pomíjel základní znak institutu odkladného účinku, a sice že se jedná o institut výjimečný, který nemá být v řízeních před správními soudy pravidlem. Měl-li by pravidlem být, nestanovil by zákonodárce jako základní pravidlo, že žaloba a kasační stížnost odkladný účinek nemají. Pojímání odkladného účinku jako výjimky z pravidla tedy znamená, že újma, která má brozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, tedy taková, která ho opravňuje, aby v jeho případě pravidlo, že žaloba, resp. kasační stížnost, nemá mít odkladný účinek, nebylo výjimečně uplatněno.“

[8] Stěžovatelem uvedené důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v nyní projednávané věci nenaplnují podmínky pro jeho přiznání. Případná odpovědnost stěžovatele za nezákonné rozhodnutí v režimu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, nepředstavuje závažnou újmu ve výše uvedeném smyslu, neboť tato eventualita svým rozsahem nemůže v tomto případě způsobit pro ústřední orgán státní správy, resp. pro stát výrazně negativní dopady, které by dosahovaly intenzity § 73 odst. 2 s. ř. s. Ani zájem na jednotném postupu v obdobných případech do rozhodnutí o kasační stížnosti nepředstavuje důvod pro přiznání odkladného účinku (srov. přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 22. prosince 2004, č. j. 4 As 52/2004 - 70, č. 528/2005 Sb. NSS).

[9] Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyly naplněny zákonné důvody pro přiznání kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. a odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu